

PROTIVANOVSKÝ ZPRAVODAJ

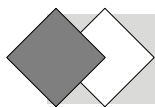
K příležitosti 50. výročí otevření nové budovy školy

VYDÁVÁ ZŠ PROTIVANOV

ZVLÁŠTNÍ VYDÁNÍ

ROČNÍK LXV.

1. 9. 2023

ÚVODNÍ SLOVO

Vážení spoluobčané, vážení rodiče, vážení absolventi,

v letošním roce slavíme 50. výročí otevření nové budovy základní školy, a proto se Vám dostává do rukou mimořádné vydání našeho zpravodaje, které je věnováno právě těmto oslavám.

Před dvaceti lety prošla budova školy nejrozsáhlejší rekonstrukcí v její historii a nabyla současné podoby. V průběhu dalších let vedení obce na školu nezapomínalo a spolu s vedením školy se věnovali další modernizaci. Podařilo se získat finanční prostředky z evropských fondů, které byly využity k rekonstrukci odborných učeben. Vznikly tak zcela nově vybavené učebny přírodovědných předmětů včetně digitálního vybavení a pomůcek. Stejně tak vznikly i dvě učebny jazyků s vybavením, které umožňuje využívat nové způsoby výuky. Díky SK Protivanov vyrostl za budovou školy nový sportovní areál, který naše obec už potřebovala. Vznikl tak prostor, kde si může kdokoliv zaspotovat dle své libosti. Hřiště jsou samozřejmě hojně využívána k výuce tělesné výchovy, sportovních kroužků, a také k trávení volného času žáků ve školní družině. Zásadní rekonstrukcí prošel prostor šaten, kde žáci společně tráví významnou část svého času ve škole. A stávající „klecový“ systém byl už nevyhovující ani nesplňoval naše představy

o bezpečném uložení osobních věcí žáků. Žáci mají k dispozici každý svoji skříňku a celá místnost se stala přehlednější, a tím také bezpečnější, k čemuž přispívá kamerový systém školy. Ze stejného projektu se nám podařilo opravit cvičnou kuchyň. Ještě původní vybavení bylo kompletně nahrazeno novým a vyprojektováno dle současných požadavků. Vznikla tak kuchyň, ve které si žáci mohou vyzkoušet svoje kulinářské schopnosti v rámci pracovní výchovy, ale i projektových dnů zaměřených na získávání praktických dovedností v kuchyni. Ve třídách už nenajdeme klasické zelené tabule plné křídového prachu. Bílé tabule s popisovací vytvářejí určitě příjemnější prostředí jak pro vyučující, tak pro žáky.

Poslední velkou akcí byla revitalizace prostoru kolem školy. Nevzhledný asfalt byl nahrazen průsakovou dlažbou a ostatní pozemky jsme se snažili osázet tak, aby vznikl příjemný areál pro oko, ale i pro odpočinek. A stále nekončíme. Ve spolupráci se zřizovatelem Městysem Protivanov plánujeme další investice do rozvoje školy. Chci poděkovat a vyzdvihnout práci zastupitelstev v čele se starostou Aloisem Kolářem a předešlou starostkou Bronislavou Krénarovou. Jsem velmi rád, že škola stále patří do popředí zájmu obce, jako investice do budoucnosti našich dětí. Děkujeme za krásnou moderní školu.

*Mgr. Jaroslav Vašíček,
ředitel*

CO JE PSÁNO V KRONIKÁCH

Nevíme přesně, kdy škola v Protivanově vznikla. Je o ní zmínka již k roku 1767. Lze však oprávněně soudit, že tu byla při faře již dříve, snad i v 16. století. Doklady nejsou, domněnku potvrzuje jen to, že při farách se zřizovaly triviální školy. Po Bílé hoře škola patrně zanikla. Ve farní matrice se objevuje r. 1716 jméno prvního protivanovského rektora Voříška. S Voříškem se ve stejnou dobu uvádí rektor Jiří Vidas a r. 1718 František Pistorius.

Dále na školách v Protivanově působili následující rektori, nadučitelé, řídící učitelé a ředitelé: Martin Fandrlík (k roku 1767), Josef Fojt (k r. 1785), Martin Svěrák (k r. 1802), Antonín Hrachový (1830–1850), Ignác Kovář (1850–1867), Tomáš Zapletal (1867–1882), místní rodák, nar. 6. 9. 1812 v č. 15, který navštěvoval hlavní školu a půlroční kurs pro vzdělání učitelů v Olomouci, učil v Lukách, Repechách, Bukové a potom jako nadučitel v Protivanově. Zemřel 20. 10. 1886 ve Vilémovicích. V letech 1882–1907 byl řídícím učitelem (ředitelem) v Protivanově Tomáš Hůška, dále pak Karel Antl (1907–1908), Cyril Repík (1908–1918), František Kučera (1918), Adolf Ševčík (1918–1922), Josef Rohulán (1922–1923), Richard Skácel (29. 1. 1923 – 31. 8. 1929), Josef Kovařík (1. 9. 1929 – 31. 8. 1932), Pavel Šlahůnek (1. 9. 1932 – 28. 2. 1939), Jaroslav Totušek (1. 3. 1939 – 31. 8. 1939), Alois Ferulík (1. 9. 1939 – 31. 8. 1941), Jaroslav Totušek (1. 9. 1941 – 31. 10. 1945), Václav Stárek (1. 11. 1945 – 31. 8. 1950), Věra Stárková (ředitelka národní školy v letech 1945–1953), Václav Sedláček (1. 9. 1950 – 31. 8. 1979), PhDr. Ladislav Kejík (1. 9. 1979 – 31. 8. 2004), Mgr. Josef Sedláček (1. 9. 2004 – 31. 7. 2017), Mgr. Jaroslav Vašíček (1. 8. 2017 – doposud). A jak to bylo s rozvojem školství v Protivanově? Na místě, kde je dnes obecní úřad, byla před lety chalupa, v níž se vyučovalo. Byla vystavena z nepálených cihel a pokryta došky. Stará škola stála až do roku 1857. Téhož roku však byla zavřena, protože hrozila sesutím, a pro prozatímní vyučování najata světnice v domě, který měl tehdy číslo 25.

Roku 1861 bylo přikročeno ke stavbě nové školy, opět na místě, kde stojí nyní OÚ. Náklad na stavbu školy obnášel 9 980 zlatých. Hrabě Mensdorff, majitel panství a patron školy, zaplatil třetinu z obnosu (3000 zl.), ostatní náklady nesla obec sama. Roku 1863 byla nová školní budova dostavěna a převzata. Dne 14. září 1864 pak vysvěcena děkanem boskovským Dr. Josefem Mazáčem.

Obecná škola byla od počátku do r. 1863 jednotřídní, 1863–1895 dvoutřídní, 1895–1907 trojtřídní, 1907–1914 čtyřtřídní, 1914–1924 pětítřídní, od 1. 9. 1924 šestitřídní (v šesti třídách obecné školy bylo 248 žáků) a od 18. října 1926 opět pětítřídní.

5. třída ve šk. roce 1951/52 s třídním učitelem Miroslavem Jančou a panem farářem P. Josefem Klíčem.

V roce 1923 přišel do Protivanova pan Richard Skácel, rodák z Kelče a stal se řídícím učitelem. Velmi usiloval o zřízení měšťanské školy v obci. To se mu za vydatné pomoci starostů obce, pánů MUDr. Lišky a Ševčíka, podařilo. 3. října 1926 byla v Protivanově otevřena měšťanská škola v budově č. 199, první na Dražanské vrchovině, pro obec Protivanov, Buková, Malé Hradisko, Repechy a Hartmanice (dnešní Niva). Vznikla za pět a půl měsíce přestavbou hospodářské budovy bývalého panského dvora (současná budova M.I.S) za obnos 175 057 korun + 42 714 korun za stolařské, zámečnické práce a vnitřní vybavení školy a 10 000 korun za pokrývačské práce. Vyučování na měšťanské škole bylo zahájeno 25. října 1926. Do první třídy měšťanské školy bylo zapsáno z Protivanova 30 žáků (16 chlapců + 14 dívek), z Hartmanic 13 (8 chl. + 5 d.), z Repech 4 chlapci, celkem 47 žáků. Z Bukové se nepřihlásil vůbec nikdo, ta posílala děti do státní menšinové měšťanské školy v Brodce u Konice. V listopadu 1926 přistoupilo do 1. třídy měšťanské školy z přiškolovaných obcí dalších 36 dětí. Stav žactva se tím zvýšil na 83 žáků. Na obecné škole bylo 30. června 1926 celkem 244 žáků (jen z Protivanova, Hutí a Obory). Správa obou škol, obecné i měšťanské, byla spojena a ředitelem se stal Richard Skácel. Ten má také zásluhy na tom, že byla v Protivanově zřízena živnostenská škola pokračovací, na které bylo zahájeno vyučování v neděli 18. října 1925.

Správa obou škol byla spojena až do roku 1945, kdy 1. srpna 1945 došlo ke zřízení samostatných dvou škol, jejímiž řediteli byli: na národní škole Věra Stárková (1945–1953), na měšťanské (střední) Jaroslav Totušek (pak Václav Stárek a Václav Sedláček). Ve školním roce 1952/53 bylo v pěti třídách

národní školy 168 žáků, 83 chlapců a 85 dívek (ředitelka Věra Stárková; učitelé Jarmila Zapletalová, roz. Hrubá; Věra Sedláková; Miroslav Janča; Stanislav Jašek; Dagmar Stavinohová). Ve čtyřech třídách střední školy bylo 158 žáků, 71 chlapců a 87 dívek (ředitel Václav Sedláček; učitelé Václav Stárek; Julie Jašková; František Kovář; Anna Lišková; Dagmar Chrová, roz. Chlupová). Dohromady tedy 326 žáků. Od 1. září 1953 došlo k opětovnému sloučení národní a střední školy v jednotnou osmiletou střední školu. Ředitelem této školy se stal pan Václav Sedláček a zástupcem pan učitel František Kovář (1953–1956).

Měšťanská škola byla za války změněna na školu hlavní, pak od r. 1945 opět měšťanskou, od r. 1948 na střední, 1953 na osmiletou střední školu a od 1.1.1961 byla docházka do školy rozšířena o jeden rok. Tak vznikla základní devítiletá škola. Název střední školy byl postupně měněn, a tak jsme se přes osmiletou střední školu a základní osmiletou a devítiletou školu dostali k současnému názvu základní škola. Mateřská škola byla v Protivanově zřízena v roce 1941.

Ve školním roce 1953/54 existovaly v Bukové a v Malém Hradisku samostatné školy dvoutřídní pro 1.–5. postupný ročník. V Bukové (50 žáků) byl ředitelem pan Matouš Hudec, učitelkou paní Eliška Klíčová. V Malém Hradisku (66 žáků) byl ředitelem pan Alois Šálek, učitelkou paní Hedvíka Vašková. Ještě při otevření naší nové školy byla v Bukové dvojtřídní (1.–5. roč.) a v M. Hradisku jednotřídní škola (1.–4. roč.). Ředitelem v Bukové byl stále pan Hudec a učitelkou paní Jaroslava Káňová (roz. Matoušková) a ředitelkou v Hradisku paní učitelka Marie Cetkovská. Všichni žáci z Bukové a M. Hradiska přišli do nové protivanovské školy až 1. září 1976.

V roce 1970 se začal naplňovat sen mnoha generací. V Protivanově se začala stavět nová škola. Slavnostní otevření nové budovy základní devítileté školy proběhlo v sobotu 1. září 1973. Do nové školy nastoupilo 192 žáků 1.–9. ročníku, 16 učitelů a 11 nepedagogických pracovníků.

V letech 1973–2023 působilo na škole 86 pedagogických pracovníků: Václav Sedláček, Věra Sedláková, Alena Hlavinková, Ladislav Kejík, Olga Drahovzalová, Jaroslav Frgal, Marie Hasoňová, Anna Lišková, Eliška Matoušková, Karel Novotný, Jitka Procházková, Dagmar Ptáčníková, Vlastimil Slaný, Arnošt Trnečka, Zdeněk Zapletal, Ludmila Vlasáková, Zdeňka Zemánková, Anežka Menšíková, Marie Cetkovská, Matouš Hudec, Marie Klementová, Marie Kremzerová, Alena Kejíková, Stanislav Trnečka, Bronislava Vybíralová, Libuše Krátká, Eva Šustrová, Ivana Sychrová, Marie Žerníčková, Hana Gregorová, Drahoslav Šmudla, Dana Trnečková, Petra Bavlnková, Jitřenka Šemberová, Jarmila Hotová, Jana Žampachová, Markéta Soukupová, Stanislav Ošlejšek, Jaroslav Julínek, Hana Trnečková, Jitka Mudrochová, Iva Ošlejšková, Simona Krönerová, Alois Bartošek, Jitka Dušilová, Jana Komárková, Milena Kejíková, Pavla Bočková, Bohuslav Bajer, Magdalena Elblová, Zita Geršlová, Petra Grajcarová, Lenka Havlová, Ladislav Čech, Eliška Hádlarová, Blanka Hudcová, Jitka Janková, Zdenka Kolářová, Darina Kolářová, Jaroslava Kolářová, Jana Kopecká, Michal Koudelka, Libuše Krátká ml., Martina Mikulášková, Michaela Ondroušková, Renata Ošlejšková, Ladislava Pejřová, Pavlína Pejřová, Václava Pitronová, Jana Polláková, Radka Příbylová, Kateřina Riegrová, Pavla Rosenbergová, Josef Sedláček, Martin Staněk, Eva Straková, Vlastimil Surma, Lubomír Šín, Eva Štěrbová, Hedvika Šudomová, Kateřina Šupová, Karolína Tichá, Bronislava Tylšarová, Jaroslav Vašíček, Veronika Vybíhalová.

Ostatních pracovníků se během let 1973–2023 vystřídalo 62. Ekonomky: Helena Hrubá, Helena Ježková, Kateřina Dostálová, Lucie Pospíšilová, Pavlína Pejřová, Bronislava Krénarová. Vedoucí školní jídelny: Helena Hrubá, Soňa Švecová, Helena Ježková, Alena Hlavinková, Milena Kejíková, Zuzana Marková, Jaroslava Marková, Renata Vašíčková. Školníci: Václav Ptáčník, Lubomír Kejík, Vladimír Krátký, František Pospíšil. Topiči: Antonín Kopecký, Vojtěch Kopecký, Ladislav Ošlejšek, Cyril Vybíhal st., Josef Trnečka, Zdeněk Černý, Alexandr Najbr. Kuchařky: Blažena Dlapová, Jitka Bílková, Jenovéfa Sedláčková, Marie Ošlejšková, Zdeňka Kopecká, Zdeňka Grulichová, Marie Jančíková, Marie Charvátová, Ludmila Rosová, Alena Kopecká, Radka Baráková, Lenka Nejedlá, Magdalena Dvořáková, Marie Komárová, Bohdana Minaříková, Zdeňka Vybíhalová, Andrea Grmelová, Marta Ošlejšková.

Uklízečky: Kristýna Kejíková, Marie Kopecká, Marta Starová, Bazilie Pavlu, Alžběta Kopecká, Růžena Trnečková, Anežka Milarová, Adéla Sychrová, Anežka Pospíšilová, Marie Sehnalová, Alena Sychrová, Jiřina Kopecká, Anna Vinklerová, Lubomíra Starová, Marie Králová, Eva Vinklerová, Zita Janíčková, Jana Žáčková, Kateřina Aujezdská, Jaroslav Aujeský (řidič, rozvoz obědů).

Není bez zajímavosti připomenout, jak se střídali zástupci ředitelů na naší škole, a to od roku 1953 do současnosti. František Kovář (1953–1956), Věra Sedláková

(1956–1977), PhDr. Ladislav Kejík (1977–1979), Mgr. Alena Hlavinková (1979–1994), Mgr. Libuše Krátká (1994–2022) a Mgr. Zdenka Kolářová (2022–doposud). Zajímavé jsou také počty žáků v průběhu posledních 70let a složení pedagogických sborů. Vybral jsem jen několik školních roků. 1953/54 – v osmileté střední škole a JK bylo celkem 315 žáků (154 chlapců a 161 dívek), a to bez žáků 1.–5. ročníku z Bukové a M. Hradiska (ředitel Václav Sedláček, zást. ředitele František Kovář, Alois Bartošek, Jaroslav Doležal,

Učitel'ský sbor OSŠ ve šk. roce 1960/61 (sedící zleva: Marie Hartlová, Stanislav Ošlejšek, Anna Lišková, ředitel Václav Sedláček, zást. ředitele Věra Sedláková, Věra Meluzinová, Alena Vítková; stojící zleva: Věra Ošlejšková, Alena Hlavinková, Zdeňka Zemánková, Alois Bartošek, Václav Stárek, Eliška Matoušková, Marie Minxová, Anna Kolářová).

Učitel'ský sbor v roce 1964/65 (sedící zleva: Miroslav Procházka, Zdeňka Zemánková, Anna Lišková, ředitel Václav Sedláček, zást. ředitele Věra Sedláková, Marie Minxová, Karel Hübl, Oldřich Krč; stojící zleva: Věra Zemlová, Marie Zajíčková, Dagmar Ptáčníková, Alena Hlavinková, Eliška Matoušková, Anna Kolářová, Milada Sobotková, Miroslav Sobotka).

Julie Jašková, Marie Korčáková, Aloisie Martinů, Anna Lišková, Věra Málková, Věra Sedláková, Václav Stárek, Věra Stárková, Dagmar Stavinohová, Andrea Vostrá, Štěpánka Veverková, Eliška Matoušková).

1954/55 – v 1.–8. roč. bylo 305 dětí (bez žáků 1.–5. roč. z Bukové a M. Hradiska). Učitelé: ředitel Václav Sedláček, zást. ředitele František Kovář, Věra Stárková, Štěpánka Veverková, Eliška Matoušková, Dagmar Stavinohová, Věra Sedláková, Václav Stárek, Alois Bartošek, Věra Málková, Aloisie Martinů, Anna Lišková, Zdeňka Zemánková.

1964/65 – v 1.–9. třídě ZDŠ bylo 305 žáků (168 chlapců a 137 dívek), a to bez dětí 1.–5. třídy z Bukové a M. Hradiska.

Ve školním roce 1973/74 bylo v základní devítileté škole 192 žáků (102 chlapců a 90 dívek), a to opět bez žáků 1.–5. ročníku z Bukové a M. Hradiska (ředitel Václav Sedláček, zást. ředitele Věra Sedláková, Dagmar Ptáčnicková, Eliška Matoušková, Arnošt Trnečka, Olga Drahovzalová, Ladislav Kejík, Marie Hasoňová, Vlastimil Slaný, Alena Hlavinková, Jaroslav Frgal, Jitka Procházková, Karel Novotný, Zdeněk Zapletal).

Ve školním roce 1983/84 bylo v 1.–4. třídě 142 žáků, v 5.–8. roč. 98 žáků. V osmi třídách základní školy celkem 240 žáků (116 chlapců a 124 dívek), včetně všech dětí z Bukové a M. Hradiska. Z Protivanova 148 žáků, z Bukové 39, z M. Hradiska 50, 2 žáci z Okluk a 1 z Valchova (ředitel Ladislav Kejík, zást. ředitele Alena Hlavinková, Eva Šustrová, Libuše Krátká, Marie Klementová, Dagmar Ptáčnicková, Marie Cetkovská, Marie Hasoňová, Jitka Procházková, Olga Drahovzalová, Arnošt Trnečka, Alena Kejíková).

Ve školním roce 1989/90 bylo v základní škole celkem 281 žáků (125 chlapců a 156 dívek) a v roce 1996/97 v devíti třídách ZŠ 238 žáků (108 chlapců a 130 dívek). 163 z Protivanova, 37 z M. Hradiska, 36 z Bukové a 2 žákyně z Lipové.

Ve školním roce 2003/2004 bylo na ZŠ celkem 170 žáků (86 chlapců a 84 dívek). 101 žáků z Protivanova, 45 z Bukové, 23 z M. Hradiska a 1 žákyně z Nivy (ředitel Ladislav Kejík, zást. ředitele Libuše Krátká, Marie Cetkovská, Pavla Bočková, Jaroslav Julínek, Alena Kejíková, Jana Komárková, Simona Krönerová, Jitka Mudrochová, Jana Ondroušková, Iva Ošlejšková, Arnošt Trnečka, Hana Trunečková, Zdeněk Zapletal, Jana Žampachová).

Ve školním roce 2010/2011 bylo v základní škole celkem 182 žáků (104 chl. + 78 d.), z toho 86 z Protivanova (51 ch. + 35 d.), 21 z Bukové (13 ch. + 8 d.), 26 z M. Hradiska (17 ch. + 9 d.), 26 z Nivy (10 ch. + 16 d.), 10 z Otinovsi (7 ch. + 3 d.), 9 z Bousína (3 ch. + 6 d.), 1 Repechy (1 d.), 2 Lipová (2 ch.), 1 Boskovice (1 d.).

Ve školním roce 2016/2017 bylo ve škole 184 žáků (94 ch. + 90 d.). Z toho 92 z Protivanova (45 ch. + 47 d.), 12 z Bukové (6 ch. + 6 d.), 20 z M. Hradiska (10 ch. + 10 d.), 29 z Nivy

Učitelé v roce 1970/71 (sedící zleva: Jitka Procházková, Marie Hasoňová, zást. ředitele Věra Sedláková, ředitel Václav Sedláček, Anna Lišková, Věra Ošlejšková, Ludmila Vlasáková; stojící zleva: Olga Drahovzalová, Alena Hlavinková, Zdeněk Zapletal, Ladislav Kejík, Jaroslav Frgal, Vlastimil Slaný, Eliška Matoušková, Marie Klementová).

ZDŠ Protivanov 1976/77 (na prvním schodu zleva: Ludmila Vlasáková, ředitel Václav Sedláček, zást. ředitele Věra Sedláková, Marie Cetkovská, Alena Kejíková, Ladislav Kejík; na druhém schodu: Jitka Bílková, Jenověfa Sedláčková, Dagmar Ptáčnicková, Alena Hlavinková; nad nimi: Blažena Dlapová, Marie Ošlejšková, Olga Drahovzalová, Eliška Matoušková, Arnošt Trnečka; nahoře: Václav Ptáčník, Vlastimil Slaný, Zdeněk Zapletal, Matouš Hudec, Jaroslav Frgal).

(14 ch. + 15 d.), 13 z Otinovsi (10 ch. + 3 d.), 8 Bousína (5 ch. + 3 d.), 4 z Lipové (1 ch. + 3 d.), 6 z Drahan (3 ch. + 3 d.).

Ve školním roce 2022/23 bylo v devíti třídách celkem 182 (93 ch. + 89 d.). Z toho 110 z Protivanova (55 ch. + 55 d.), 17 z Bukové (7 ch. + 10 d.), 30 z M. Hradiska (13 ch. + 17 d.), 16 z Nivy (11 ch. + 5 d.), 1 z Otinovsi (1 ch.), 2 z Bousína (1 ch. + 1 d.), 4 z Drahan (2 ch. + 2 d.), 1 Suchdol (1 ch.), 1 Repechy (1 ch.).

Na základní škole v současné době pů-

sobí 20 pedagogických pracovníků (ředitel Mgr. Jaroslav Vašíček, zást. ředitele Mgr. Zdenka Kolářová, Mgr. Bohuslav Bajer, Mgr. Magdaléna Elblová, Zita Geršlová, Eliška Hádlerová, Milena Kejíková, DiS, Mgr. Darina Kolářová, Mgr. Jana Kopecká, Mgr. Simona Krönerová, Mgr. Jitka Mudrochová, Mgr. Michaela Ondroušková, Mgr. Ladislava Pejřová, Bc. Pavlína Pejřová, DiS, Mgr. Jana Polláková, Mgr. Kateřina Riegrová, Mgr. Martin Staněk, Eva Straková, Bc. Karolína Tichá, Mgr. Veroni-

ka Vybíhalová) a 12 ostatních zaměstnanců (Jaroslav Aujeský, Kateřina Aujezdská, Radka Baráková, Marie Komárová, Jaroslava Marková, Bohdana Minaříková, Pavlína Pejřová, František Pospíšil, Lubomíra Starová, Ludmila Rosová a Eva Vinklerová).

Všem pracovníkům přeji, aby se jim ve škole líbilo a v osobním i profesním životě byli úspěšní, šťastní a spokojeni.

PhDr. Ladislav Kejík

Na konci školního roku 1980/81 (sedící zleva: Věra Sedláková, Arnošt Trnečka, ředitel Ladislav Kejík, Vlastimil Slaný, Zdeněk Zapletal, Olga Drahovzalová; stojící zleva: Bronislava Vybíralová, Marie Hasoňová, Alena Kejíková, zást. ředitele Alena Hlavinková, Eliška Matoušková, Jitka Procházková, Zdena Kopecká; nahoře zleva: Marie Cetkovská, Blažena Dlapová, Václav Ptáčník, Jenovéfa Sedláčková, Ludmila Vlasáková).

Školní rok 1984/85

(1. řada zleva:

Dagmar Ptáčnicková, Marie Cetkovská, Eva Šustrová, Libuše Krátká, Arnošt Trnečka, Marie Žerníčková, Ivana Sychrová, Marie Jančíková, Marie Hasoňová;

2. řada zleva:

Václav Ptáčník, Alena Kejíková, Vlastimil Slaný, Alena Hlavinková, Ladislav Kejík, Olga Drahovzalová, Jitka Doležilová (Procházková), Blažena Dlapová, Marie Ošlejšková, Zdeněk Zapletal).

Školní rok 1993/94

(sedící zleva:

Alena Sychrová, Adéla Sychrová, Jiřina Kopecká, Ludmila Rosová, Blažena Dlapová, Marie Jančíková;

stojící 1. řada zleva:

Anežka Pospíšilová, Arnost Trnečka, Jarmila Hotová, Ladislav Kejík, Věra Sedláková, Libuše Krátká, Jitřenka Šemberová, Eva Šustrová, Soňa Švecová, Dagmar Ptáčnicková, Helena Hrubá;

stojící 2. řada zleva:

Vojtěch Kolář, Václav Ptáčník, Olga Drahovzalová, Alena Hlavinková, Vlastimil Slaný, Zdeněk Zapletal, Alena Kejíková, Jitka Doležilová, Marie Hasoňová).

Školní rok 1994/95 (první řada zleva: Radka Baráková (Kejřiková), Alena Kejřiková, Eva Šustrová, zást.ředitele Libuše Krátká, ředitel Ladislav Kejřik, Jarmila Hotová, Dagmar Ptáčřniková, Marie Cetkovská, Jitřenka Šemberová, Blažena Dlapová, Helena Ježková; druhá řada zleva: Lubomír Kejřik, Arnořt Trnečka, Věra Sedláková, Alena Hlavinková, Zdeněk Zapletal, Vlastimil Slaný, Jitka Doležilová, Olga Drahovzalová, Marie Hasoňová).

Učitelé ve šk. roce 1999/2000 (sedící zleva: Markéta Soukupová, Olga Drahovzalová, Iva Ošlejřková, Jana Žampachová, Alena Kejřiková, Marie Hasoňová; druhá řada zleva: Libuše Krátká, Vlastimil Slaný, Arnořt Trnečka, Ladislav Kejřik, Jitřenka Šemberová, Zdeněk Zapletal, Alena Hlavinková, Marie Cetkovská, Jaroslav Julinek).

ZŠ v roce 2003/2004 (první řada zleva: Simona Krönerová, Lenka Nejedla, Jitka Mudrochová, Zdeněk Zapletal, Radka Baráková, zást. ředitele Libuše Krátká, ředitel Ladislav Kejřik, Milena Kejřiková, Jana Komárková, Jaroslav Julinek, Jana Žampachová, Marie Cetkovská, Helena Ježková; druhá řada zleva: Jana Kopecká, Hana Trunečková, Iva Ošlejřková, Marie Hasoňová, Pavla Bočková, Arnořt Trnečka, Alena Kejřiková, Ludmila Rosová, Alena Kopecká).

Pedagogický sbor ZŠ v roce 2011/2012 (první řada zleva: Jana Kopecká, Milena Kejřiková, Jaroslava Kolářová, ředitel Josef Sedláček, zást. ředitele Libuše Krátká, Jitka Duřilová, Michaela Ondrouřková, Jana Žampachová; druhá řada zleva: Jitka Mudrochová, Zdenka Kolářová, Simona Krönerová, Libuše Krátká ml., Magdalena Elblová, Bronislava Tyrřarová, Jana Komárková).

Základní škola na konci školního roku 2022/2023 (sedící zleva: Eva Vinklerová, Bohdana Minařřiková, Radka Baráková, František Pospíšil, Karla Trundová, Ludmila Rosová, Milena Kejřiková, Martin Staněk; 1. řada: Veronika Vybáhalová, Pavlína Pejřřová, Anna Klimeřřová, Jitka Mudrochová, Jana Poláková, Magdalena Elblová, Michaela Ondrouřřková, Veronika Boudová, Zita Gerřřlová, Kateřina Šimková, Darina Kolářřová; 2. řada: Bohuslav Bajer, Simona Krönerová, Lubomíra Starová, Bronislava Krénarová, ředitel Jaroslav Vařříček, zást. ředitele Zdenka Kolářřová, Jana Kopecká, Ladislava Pejřřová, Karolína Tichá, Eva Vybáhalová).

NAŠE ŠKOLA MÁ 50 LET!

V životě člověka je půlstoletí velmi významné jubileum. Pro budovu školy je to první významnější období, které by mělo být jen odrazovým můstkem pro dlouholetou historii školy, kterou společně píšeme.

Jsem velmi rád, že i já mohu přijít „se svou troškou do mlýna“ a zavzpomínat na svá školní léta, která jsem tu prožil mezi léty 1980 a 1988. Považuji za velké štěstí, že jsem se mohl do naší školy vrátit po 29 letech. Mohu mluvit o štěstí, protože jsem ve škole prožil nejkrásnější léta svého života. Možná to zní nadneseně, ale v bezmála padesáti letech si tuto trófalou bilanci mohu dovolit a rád své tvrzení obhájím. Pokaždé, když se loučím se žáky 9. třídy, běží mi před očima moje školní léta. Nemám jedinou špatnou vzpomínku a vybavuji si nádherné dětství, které jsem ve škole prožil. Vzpomínám na své učitele, kteří formovali můj další život. Paní třídní učitelku Hasoňovou z prvního stupně, kde jsem dostal první lekci z neúspěchu, když jsem asi ve třetí třídě dostal svoji první nedostatečnou ze slovní úlohy. Vůbec jsem tomu nerozuměl a díky tomu jsem takto brzy pochopil, že bez přípravy a vlastního nasazení to nepůjde. Že nikdo to za mě neudělá. Měl jsem štěstí, že mi to došlo už tak brzy, protože některým lidem to nedojde v průběhu života nikdy. Vzpomínám si i na pana učitele Zapletala, třídního na druhém stupni, paní učitelku Drahovzalovou, Procházkovou a Sychrovou, pana učitele Slaného. Těm všem vděčím za to, kdo jsem a čím jsem. Největší dík patří panu řediteli PhDr. Ladislavu Kejíkovi. Přestože mne neučil, jeho vliv na můj další život byl zcela zásadní. Přál bych si, aby toto jméno nikdy nezapadlo, protože je to člověk, který pozitivně ovlivnil generace dětí jako fotbalový trenér. Pan ředitel Kejík bude navždy spjat s protivanovskou školou a protivanovským fotbalem jako jedna z nejvýznamnějších osobností protivanovských dějin. Hned v první třídě jsem se přihlásil do kroužku kopané, a tím začala

osmiletá jízda základní školou. Než jsem si to stačil uvědomit, loučili jsme se se spolužáky rozcházaje se na střední školy. Jedna z nejsilnějších vzpomínek se váže na dobu, kdy jsem měl pocit, že se mi ve fotbale moc nedaří a že mi to nejde tak, jak bych chtěl (a nešlo). V té době jsem si se stejně smýšlejícím kamarádem řekl, že raději než na trénink, půjdeme létat s kluky ven. Říkali jsme si, že by bylo fajn mít volné odpoledne jen pro sebe. Z opojení volného dne jsme velmi rychle vystřízlivěli. Venku jsme byli úplně sami, protože všichni ostatní trénovali v tělocvičně, a hned druhý den se ze školního rozhlasu ozvalo – žáci Vašíček a Sedlák se o velké přestávce dostaví do ředitelny školy! Nikdy nezapomenu, jak jsme tam stáli. Od té doby jsme dobrovolně už ani jednu nevynechali. S odstupem času děkuji za tu lekci. A dostal jsem i další, naučil jsem se chovat fair-play, zodpovídat za svoje chyby, nehledat vinu u někoho jiného, přijmout zodpovědnost za své chování. Nedokážu popsat, jak vděčný jsem za těch osm let strávených vedle trenéra Kejíka. Přímého, moudrého, spravedlivého a vlídného člověka, který se nám vždy snažil předat jen to nejlepší. Byla to léta prožitá s partou kamarádů, kteří se postupně stali přáteli. Neměnil bych ani minutu z toho, co jsem ve škole prožil bez ohledu na to, v jaké době jsme vyrůstali. V roce 1985 se konala předposlední Spartakiáda. Dokážete si představit, jaký to byl zážitek pro jedenáctiletého kluka z vesnice, který mohl prožít týden

v Praze? Vůbec nechápu, jak jsme to dokázali, a jak jsme se tam ocitli. Nesoudím tu akci ani dobu, ve které jsme žili, jsou to vzpomínky malého chlapce na šťastné dětství. Prožitkem je to, co vám nikdo nikdy nevezme. Mohl bych vzpomínat dál, na první lyžák na Hradisku, na výlety po celé republice, včetně Slovenska. Ještě dnes cítím vůni hangáru, který byl v době sběru plný hadrů a papíru. Pro nás se stal místem klukovských her a dobrodružství. Sběr sušených léčivých bylin, na který nikdo z nás nikdy nezapomene. Pravidelná fotbalová soustředění, kdy jsme spali v tělocvičnách...

Věci, které jsou v dnešní době úplně normální, ale pro nás to bylo něco zcela nového. A obdivuji všechny učitele, kteří to s námi museli absolvovat. Nedokážu si podobné akce v současné době vůbec představit. Proto díky Vám.

Přál bych si, aby i naši žáci vzpomínali alespoň v hloubi duše a s odstupem času na léta prožitá na základní škole se stejnou láskou a vděčností.

Mgr. Jaroslav Vašíček, ředitel

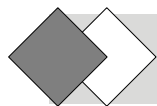
Vytyčení prostoru školy.

Škola v únoru 1972.

Škola v květnu 1972.

OSOBNÍ VYZNÁNÍ K 50. VÝROČÍ OTEVŘENÍ NOVÉ ŠKOLY

Obec Protivanov nepatří sice mezi nejstarší obce v našem regionu, zato má významnou historii a kulturu. Péče o rozvoj vzdělanosti a školství vždy patřila a patří mezi priority obce a jejích představitelů. Svědčí o tom historické prameny, svědectví pamětníků i realita současnosti.

V 60. letech minulého století bylo stále vyslovováno a řešeno velké přání učitelů, žáků a celé veřejnosti – mít novou školu. Zdánlivý sen se postupně začal realizovat a před padesáti lety, 1. září 1973, byla v Protivanově otevřena jedna z nejkrásnějších a nejmodernějších škol v tehdejším Jihomoravském kraji. Nová školní budova č. 292 byla postavena v letech 1970–1973 nákladem více než 13 milionů korun. Obec tak navázala na pokrokové a kulturní tradice z let 1925–1926, kdy všechny svoje síly vložila do snah o realizaci výstavby měšťanské školy. Protivanovská škola vychovala několik generací a stala se střediskem vzdělání, osvěty a kultury celého regionu. Toto významné výročí nám dává příležitost k zamyšlení a poohlédnutí se zpět. Těch 50 let přineslo pro školu, její pedagogy a ostatní pracovníky, žáky i rodiče celou řadu prožitků, chviliek pěkných i vážnějších, mnoho radosti, úspěchů, ale také i smutku a nezdarů. Prostě na každém zanechalo nějakou stopu. Mnohé věci se při zpětném pohledu dostávají do nových souvislostí, začínáme je chápat, jinak jim rozumět. Naše vzpomínky, to je historie, a ta je učitelkou života. Současné je i historií naší obce, našeho regionu. Nechtěl bych, aby byla oddělována od vývoje celého školství v Protivanově. Dovolte mi proto, abych se při svém vzpomínání podělil se čtenáři o několik osobních vyznání. Protože se jedná jen o malý zlomek vzpomínek v určitém časovém období, a pouze o moje osobní vyznání, pochopím, že někteří z vás to budou vidět jinak. Píši jen, jak to já prožívám a cítím.

Jsem hrdý na historii naší obce a jejího školství. Jsem hrdý na naše slavné rodáky, kteří absolvovali základní vzdělání na našich školách a později proslavili svoji obec svou vzdělaností, odborností, prací, svým nadáním, umem, svými výraznými osobnostními vlastnostmi. Vzpomeňme jen jmen takových osobností jako PhDr. Jan Korec; kněží bratři Kolískové; PhDr. Alois Kolísek; ThDr. Jirí Maria Veselý; pan profesor Josef V. Luňáček, akademický malíř; univerzitní profesor a doktor matematicko-fyzikálních věd Bedřich Havelka, dlouholetý viceprezident Mezinárodní optické komise pro Evropu; Josef Kolář, starosta obce, kapelník a varhaník; jeho syn, hudební virtuos a koncertní mistr Josef Kolář, člen skupiny violoncellistů Symfonického orchestru FOK hl. m. Prahy; Vojtěch Kolář, kapelník a učitel hudby; ing. Alois Kolář z č. 185,

první rodák z Protivanova, který získal titul kandidát věd (CSc.) a další. Nechci opomenout ani ty, kteří se zde sice nenarodili, ale přilnuli k našemu rodnému kraji. Ředitelé škol p. Richard Skácel, p. Václav Stárek, p. Václav Sedláček; obvodní lékař MUDr. Jaroslav Matoušek; p. farář a pozdější děkan P. Josef Klíč; p. farář P. Alois Burda aj. Nelze nezapomenout bývalých protivanovských starostů MUDr. Františka Lišky, Josefa Ševčíka, Josefa Koláře, Aloise Kejíka, Aloise Vybíhala, Karla Trnečky, i starostů sousedních obcí Františka Švece a Františka Kovaře z Bukové, Josefa Rusa a Františka Grulicha z M. Hradiska a také předsedů SRPŠ pana Miroslava Kopeckého a Josefa Baráka, kteří učitele, školu a její rozvoj vždy všestranně podporovali.

Jsem hrdý na to, že jsem mohl pokračovat v díle svých předchůdců, že jsem mohl se svými kolegy navázat na ty, kteří psali historii protivanovského školství v 19. a 20. století. Uvedu jen některé z nich: Antonín Hrachový, Tomáš Zapletal, Tomáš Hůška, Richard Skácel, Alois Ferulík, Jaroslav Totušek, Václav Stárek, Václav Sedláček. U třech jmen bych se chtěl zastavit.

Pan ředitel Richard Skácel, který u nás byl ředitelem v letech 1923–1929, se nejvíce zasloužil o zřízení újezdni smíšené školy měšťanské pro obce Protivanov, Buková, Malé Hradisko, Repechy a Hartmanice (Niva). Jeho zásluhou byla v Protivanově 3. října 1926 otevřena budova měšťanské školy, první měšťanské školy na Drahansku. Zásluhy na zřízení školy měli také p. učitelé Dokoupil a Kovařík a tehdejší starosta MUDr. F. Liška. Pan ředitel Richard Skácel napsal v roce 1926

u příležitosti otevření měšťanské školy do školní kroniky následující: „Přeji si z celého srdce, aby žeň pokolení budoucích této školy byla dobrořečením památce všech, kteří pro tento vznešený ideál Drahanska ze všech sil svorně a nadšeně pracovali, žili a umírali.“

Pan ředitel Václav Stárek byl prvním poválečným ředitelem naší školy. Narodil se 21. dubna 1903 v Klatovech. V letošním roce si tedy připomínáme 120. výročí jeho narození. Po studiu na reálném gymnáziu v Praze studoval v letech 1922–1926 na filozofické fakultě Karlovy univerzity profesuru dějepisu, zeměpisu a filozofie. Od 19. září 1933 do 31. srpna 1963 působil na školách v Protivanově. Zprvu jako učitel, v letech 1945–1950 jako ředitel a od r. 1950 do 1963 jako odborný učitel. Toho roku odešel do důchodu. Jeho manželkou byla paní Víra Stárková, učitelka a v letech 1945–1953 ředitelka naší pětileté národní školy. V roce 1967 přesídlil pan Stárek do Kadaně, kde 24. března 1975 zemřel. Pan učitel a ředitel Václav Stárek byl osobností uznávanou žákovskou a pedagogickou veřejností jako člověk vzdělaný, skromný, slušný a bezkonfliktní, který netoužil po kariéře. Hluboce a vědecky se zabýval studiem českých dějin, zejména husitských let a obdobím vlády Jiřího z Poděbrad. Díky svému studiu a hlubokým znalostem historie se mohl klidně stát úspěšným vysokoškolským učitelem. On však zůstal raději v Protivanově jako odborný učitel, ve své době nedocenený veřejností i svými žáky. Svůj život zasvětil výchově a vzdělávání dětí naší školy a svou prací a působením ovlivnil několik generací. Do srdcí svých žáků se zapsal nejen hluboký-

8. a s panem uč. Václavem Stárkem ve šk. roce 1959/60 (roč. 1946).

mi znalostmi historie, ale i jemným vztahem k dětem. Škoda, že my žáci jsme jeho jemný, mírný, až otcovský vztah k dětem považovali za slabost. Až s odstupem času jsme pochopili, jaký to byl výborný učitel, a litovali, že jsme pořádně nevyužili jeho hlubokých znalostí českých dějin a české literatury. Byl to příkladný člověk vysokých morálních kvalit a velký znalec dějin našeho národa.

Z mnoha stop, které tvoří minulost Protivanova, není stopa vytvořená učitelem a ředitelem Václavem Sedláčkem zanedbatelná. Pan ředitel se narodil 6. srpna 1919 v Petrovích ve východních Čechách. Studoval v Hradci Králové a na Univerzitě Palackého v Olomouci, a to obory český a ruský jazyk. Během roku 1938 působil na Karpatské Ukrajině. Do Protivanova přišel v roce 1939. Jako mladý učitel se v Protivanově 11. srpna 1942 oženil s paní Jenověfou Zapletalovou z č. 117. Založil rodinu a natrvalo se usadil v Protivanově. Nejprve působil na zdejší škole jako učitel a od 1. září 1950 se stal jejím ředitelem. Protivanovskou základní školu vedl do roku 1979 (29 let), kdy dosáhl důchodového věku. Zemřel 30. prosince 1995 ve věku 76 let. Byl to vzdělaný člověk a významná osobnost regionu. Vedle pedagogické a odborné činnosti se pan Sedláček věnoval též práci veřejné a politické. 5. června 1954 byl zvolen předsedou MNV v Protivanově. Následujících 22 let, až do roku 1976, působil střídavě ve funkcích předsedy nebo tajemníka obce. Rovněž byl vedoucím knihovny a meteorologické stanice v obci. Zásluhy pana ředitele o výstavbu nové školy jsou více než zřejmé. Těto myšlenky věnoval většinu svého působení ve funkci ředitele. Ve spolupráci s tehdejšími funkcionáři MNV a s některými nadšenými občany

se to podařilo. Zaslouhuje si naše poděkování a uznání za to, že celý život zasvětil rozvoji Protivanova a jeho školství.

Zapomenout nelze ani na ředitele „malých“ okolních škol p. Aloise Šálka a paní Marii Cetkovskou z M. Hradiska a p. Matouše Hudce z Bukové a také na bývalé paní ředitelky naší mateřské školy Marii Mnichovou, Libuši Trnečkovou a Ivanu Vybíhalovou, na paní ředitelky MŠ v Bukové Andělu Vičarovou, Miloslavu Ošlejškovou, paní ředitelky MŠ v M. Hradisku Janu Žampachovou a Alenu Krátkou. Všem uvedeným patří uznání a poděkování za to, že jejich svěřenci přicházeli do protivanovské základní školy bez problémů a vždy dobře připraveni.

Jsem hrdý na to, že jsem byl žákem i kolegou významných učitelských osobností. Potkal jsem řadu učitelů, ale na ty protivanovské nezapomenu. S úctou vzpomínám na všechny. Ať to byly učitelky Věra Sedláková, Anna Lišková, Aloisie Martinů, učitelé Miroslav Janča, Václav Stárek, František Kovář, Alois Bartošek, Václav Sedláček a další. Měl jsem tu čest se s některými z nich potkat po letech jako jejich kolega. Stáli po mém boku, pomáhali zkušenostmi, radou, kritikou i pochvalou. Byli to pedagogové odchovaní odkazem Komenského, bylo na ně spolehnutí a žáci je měli rádi, protože to s nimi uměli.

Mnoho pedagogů se stalo legendami, neboť v Protivanově působili nepřetržitě po celé desítky let. Byli to především výše uvedení pováleční ředitelé školy, dále pak paní učitelky Anna Lišková, ve funkci zástupkyně ředitele vynikající Věra Sedláková, zástupkyně ředitele Mgr. Alena Hlavinková, Eliška Matoušková, Ludmila Vlasáková, Olga Drahovzalová, Dagmar Ptáčnicková, Marie Kle-

mentová, Marie Hasoňová, Marie Cetkovská, páni učitelé Vlastimil Slaný, Zdeněk Zapletal, Arnošt Trnečka, zást. ředitele Mgr. Libuše Krátká a další.

Někteří učitelé nepůsobili na staré protivanovské škole dlouho, ale ve své době rovněž psali školní historii, např. Dagmar Chrová (Chlupová) z Valchova, Jaroslav Doležal z Bukové, Dagmar Stavinohová z Boskovic, dr. Alois Bartošek z Velenova, Stanislav Ošlejšek ze Suchého, Zdena Zemánková ze Žďárné, Věra Ošlejšková z Boskovic, Miroslav Sobotka z Prostějova, Jaroslav Frgal ze Ptení, Karel Novotný z Malého Hradiska a byli zde i další, kteří v Protivanově působili kratší dobu. Možná, že starší čtenáři si na některé vzpomenou. Helena Švancarová, Alena Minxová, Alena Vlachová, Vlasta Kvapilíková, Oldřich Krč, Věra Kudličková, Helena Přikrylová, Eva Totušková, Marta Dočkalová, Hana Boháčková, Marie Hartlová, Eva Gajdošíková, Miroslava Peňázová, Věra Meluzínová, Marie Korčáková, Anna Kolářová, Marie Kolářová, Marie Hájková, Hedvika Trbolová, Miloš Forst aj. Mnoho z nich je již v učitelském nebi a žiji mně jistě prominou, že je všechny nejmenuji.

Jsem hrdý na to, že jsem byl svědkem stavby školy, mohl se zúčastnit jejího slavnostního otevření a společně se 192 žáky 1.–9. ročníku, 15 kolegy a 11 nepedagogickými pracovníky nastoupit od září 1973 do nové školní budovy. Pro nás všechny, kteří přešli ze staré „měšťanky“ do nové školy, to byl neskutečný zážitek, hotový zázrak. Všechno nové, moderní, prostě krásné. Z nového prostředí jsme byli nadšeni, šťastni. A kteří kolegové zde se mnou od toho památného zářijového dne působili? Pan ředitel + Václav Sedláček, na škole od r. 1939 do důchodu; zástupkyně ředitele paní + Věra Sedláková, na škole od r. 1945 do důchodu; učitelé: + Olga Drahovzalová, na škole od r. 1965 do důchodu; Jaroslav Frgal (Ptení); Marie Hasoňová, na škole od r. 1966 do důchodu (Valchov); Alena Hlavinková, na škole od r. 1957 do důchodu (Valchov); + Marie Klementová, na škole od r. 1973 do důchodu; + Eliška Matoušková, na škole od r. 1954 do důchodu; + Karel Novotný (M. Hradisko); Jitka Procházková (M. Hradisko); Dagmar Ptáčnicková, na škole od r. 1962 do důchodu; + Vlastimil Slaný, na škole od r. 1965 do důchodu (Žďárná); Arnošt Trnečka, na škole od r. 1972 do důchodu; + Ludmila Vlasáková, na škole od roku 1967 do důchodu (Hluboké u Kunštátu); Zdeněk Zapletal, na škole od r. 1967 do důchodu (Prostějov) a v roce 1974 + Anna Lišková, na škole od r. 1939 do důchodu. Většina z uvedených pedagogů prožila ve staré i nové škole úplnou nebo převážnou část své učitelské kariéry. Měl jsem štěstí na výborné kolegy. Společně jsme začali psát novou historii protivanovského školství. Domnívám se, že mohu být hrdý i na to, že v roce 1979 jsem se stal historicky prvním ředitelem protivanovské

Učitelský sbor 1959/60 – Osmiletá střední škola (sedící zleva: Aloisie Martinů, Zdeňka Zemánková, ředitel Václav Sedláček, zást. ředitele Věra Sedláková, Václav Stárek; stojící zleva: Věra Meluzínová, Marie Korčáková, Alena Vlachová, Eva Gajdošíková, Alena Hlavinková, Alois Bartošek, Eliška Matoušková, Anna Lišková, Stanislav Ošlejšek).

Učitelé před budovou staré školy (Ve Dvoře) v roce 1971/72 (první řada zleva: Ladislav Kejík, Dagmar Ptáčníková, Alena Hlavinková, Arnošt Trnečka, Marie Klementová; druhá řada: Karel Novotný, Eliška Matoušková, ředitel Václav Sedláček, Ludmila Vlasáková; třetí řada: Zdeněk Zapletal, Olga Drahovzalová, Jitka Procházková, Marie Hasoňová, Jaroslav Frgal).

Učitelé ve sborovně nové školy v roce 1973/74 (sedící zleva: Jitka Procházková, zást. ředitele Věra Sedláková, Olga Drahovzalová, Alena Hlavinková, Anna Lišková, Arnošt Trnečka, ředitel Václav Sedláček, Vlastimil Slaný, Karel Novotný, Eliška Matoušková; stojící zleva: Jaroslav Frgal, Zdeněk Zapletal, Ladislav Kejík).

školy, který byl místním rodákem, a měl poté tu možnost a čest vést novou školu dalších 25 let.

Stabilitu učitelského sboru se dařilo udržovat i v dalších letech a doplňovat jej novými kolegyněmi a kolegy. Mám radost z toho, že to většinou byli pedagogové z Protivanova a blízkého okolí, a mnozí z nich byli a jsou absolventy protivanovských škol, tedy i nové základní školy. Jana Žampa-

chová, Mgr. Hana Trunečková a Mgr. Jitka Mudrochová z M. Hradiska, Mgr. Iva Ošlejšková z Bukové, zást. ředitele Mgr. Libuše Krátká z Lipové, Jaroslav Julínek z Drahan, Mgr. Hana Gregorová z Mostkovic, Mgr. Jitřenka Šemberová, Bc. Petra Bavlnková a Mgr. Markéta Soukupová z Prostějova, RNDr. Jana Dvořáková z Nivy, Mgr. Bronislava Portešová z Horního Štěpánova a z Protivanova pak Marie Žerníčková, Alena Kejíková, Mgr. Eva

Šustrová, Mgr. Simona Krönerová, Mgr. Ivana Sychrová, Mgr. Jarmila Hotová, Mgr. Jana Kopecká, Milena Kejíková, DiS a později ještě Mgr. Jitka Dušilová (Boskovice), Mgr. Libuše Krátká ml. (Boskovice), Mgr. Darina Kolářová z Benešova, ředitel školy Mgr. Josef Sedláček (v letech 2004–2017), Mgr. Magdalena Elblová (Buková), Mgr. Michaela Ondroušková (Ludíkov), Mgr. Jaroslava Kolářová (Benešov), Mgr. Martin Staněk (Boskovice), současný ředitel Mgr. Jaroslav Vašíček, Eliška Hádlerová (Němčice), Mgr. Zdeněk Kolářová, Mgr. Veronika Vybíhalová, Zita Geršlová a další.

Jsem hrdý na protivanovskou školu a její žáky. Naše škola měla a má na okrese Prostějov výbornou pověst. Základním záměrem vzdělávacího programu je orientace na žáka, angažované učení, kde cílem nejsou jen vědomosti, ale především uplatňování životních dovedností, schopnost vnímání souvislostí a aplikování poznatků. Žáci dosahovali a dosahují dobrých učebních výsledků, dobrých výsledků v okresních soutěžích, při přijímacích zkouškách a v celostátních srovnávacích testech. Za 50 let existence této školy stanuli naši žáci při různých okresních a krajských soutěžích a olympiádách mnohokrát na stupních vítězů. Naši žáci byli a jsou úspěšní při studiu na středních školách, gymnáziích, středních odborných učilištích i ve studiu na školách vysokých. Byli a jsou úspěšnými podnikateli, živnostníky, ekonomy, vedoucími pracovníky, řemeslníky, hudebníky, učitelé, členy policejního sboru, profesionálními vojáky, lékaři, zdravotními sestrami, inženýry, právníky, vědeckými pracovníky, státními úředníky, odborníky v různých oborech aj.

Pozitivně můžeme na škole také hodnotit dřívější i současnou nabídku v oblasti zájmové činnosti a jiných mimoškolních aktivit. Za všechny bych chtěl jmenovat úspěšnou činnost pobočky ZUŠ pod vedením paní uč. Lenky Holubové a p. uč. Jiřího Holuba, dřívější hudební kroužek a dětskou dechovku pod vedením pana Vojtěcha Koláře, dřívější činnost tanečního souboru horáckých tanců „Skaláček“, který v minulosti vedla paní uč. Věra Sedláková a v pozdějších letech paní Radka Baráková, club aerobiku s vedoucí paní Marií Tancini a kroužek „mladých hasičů“ pod vedením pana Aloise Mikeše. Samozřejmě bych mohl jmenovat i další aktivity, na nichž se podíleli a podílejí pedagogové školy, členové TJ Sokol, oddílu kopané, členové hasičů a dalších zájmových organizací, které jsou zaměřeny na ovlivňování volného času žáků, uspokojování jejich zájmů, na jejich tělesný rozvoj. Všem těm, kteří se v předcházejících padesáti letech věnovali zájmové činnosti dětí a mládeže, patří velké poděkování.

Nesmím opomenout ani ty, kteří v minulých letech sponzorovali školu, pomáhali při nutných opravách a podporovali mimoškolní

Školní dechovka se svým dirigentem a učitelem hudby panem Vojtěchem Kolářem ve školním roce 1982/83.

Vítězové okresní soutěže a postupující do krajské soutěže v kopané (starší žáci v červnu 1987).

aktivity žáků. Byli to především předseda JZD Ing. Josef Prudík, pan Miloslav Vybíhal, vedoucí firmy Montcom, pan Bohumil Málek, vedoucí firmy Profes, a pan Jiří Barák, vedoucí obchodu se smíšeným zbožím. Velké poděkování a vzpomínka patří také bývalému školníkovi Luboši Kejíkovi. Bylo na něj vždy spolehnouti a všichni jsme obdivovali jeho profesní pracovní zručnost a všestranné schopnosti, kterými přispěl ke zlepšení estetického prostředí ve třídách a dalších školních prostorách. Poděkování a ocenění náleží i ostatním nepedagogickým pracovníkům, ať už bývalým nebo současným

kuchařkám, ekonomkám, uklízečkám, školnicím a školníkům, kteří se svou odbornou pracovní činností zasloužili o bezpečné prostředí, klidné a bezproblémové fungování staré školy národní a měšťanské, i školy nové a podíleli se a podílejí na výchově a péči o děti. Kdo by si nevzpomněl na „tetičky“ Sedlákovou a Kopeckou, paní uklízečky Kristýnu Kejíkovou, Martu Starovou, Adélu Sychrovou, Anežku Pospíšilovou, vedoucí kuchařku paní Blaženu Dlapovou, prvního školníka p. Václava Ptáčnicka, ekonomky p. Helenu Hrubou, Helenu Ježkovou, a na všechny ty ostatní. Opět se omlou-

vám, že jmenovitě všechny neuvádím. Jsem hrdý na to, že současným ředitelem je můj žák Mgr. Jaroslav Vašíček (od roku 2017), který se svým učitelským sborem a ostatním personálem začnou psát první stránky z druhé padesátky naší školy. Škola má své pozitivní tradice, má na co navazovat. Současný kolektiv pedagogů může cítit to, co bylo ve své době pozitivní a správné, a oddělit to od toho, co pro školu a děti nebylo příznivé. Kolegové mi jistě dají za pravdu, že jejich posláním je probouzet srdce svých svěřenců a učit je životním moudrostem. Podle vyjádření pana ředitele chtějí pedagogové jít cestou inovace, moderních trendů, cestou prospěšnou pro rozvoj osobnosti žáka.

Protivanovské školství mělo vždy štěstí na čelní představitele obce. Byli to lidé, kteří škole a učitelům „fandili“, všestranně školu podporovali, dbali o její vybavení, údržbu a modernizaci. To vše přetrvává i v dnešní době. Chtěl bych bývalým i současným starostům Protivanova, Bukové a Malého Hradiska poděkovat za tuto podporu. V roce 2003 byla provedena rozsáhlá rekonstrukce školy za více než 14 milionů korun. Poděkování za to náleží tehdejšímu starostovi Protivanova p. Karlu Trnečkovi. Zásahu na druhé etapě rekonstrukce, která na škole proběhla v posledních letech, měla mladá a neobyčejně schopná starostka paní Ing. Bronislava Krénarová. Výdaje za tuto velkou rekonstrukci, včetně úpravy vytápění, nových šaten, sportovního areálu aj. představovaly částku přesahující 36 milionů Kč.

Z toho všeho, co jsem napsal, vyplývá, že za mnohaletou úspěšnou historií protivanovského školství je třeba hledat obětavou práci, snahu, nadšení a úsilí ředitelů, pedagogů i provozních zaměstnanců škol, starostů, zastupitelů a občanů obce. Jen tak se mohlo také stát, že před 97 a 50lety se po tolika letech snažení splnily sny a tužby mnoha lidí a byla zřízena nejdříve měšťanská škola (1926) a po 47 letech postavena a otevřena škola nová (1973).

Vážení čtenáři, připomínáme si 50. výročí otevření nové školy. Byla to léta úspěšná i problematická, léta pokojná i bouřlivá, léta, která přinesla nadšení i zklamání, radost i bolest, léta plná úsilí, naděje i beznaděje, prostě taková, jak to v lidském životě bývá.

K tomuto slavnému výročí přeji všem učitelům, dalším pracovníkům školy, žákům a jejich rodičům, starostům a také ostatním občanům Protivanova a okolních obcí hodně zdraví, štěstí, vytrvalosti, úspěchů, hodně sil, elánu a dobré pohody do dalších let. Ať se pedagogům daří jejich další práce, ať se jim podaří navázat na všechno pozitivní, čeho bylo dosud dosaženo!

Tak tedy, milá a krásná oslavenkyně, do dalších let mnoho štěstí a všechno nejlepší!

PhDr. Ladislav Kejík, ředitel školy v. v.

PADESÁT, PADESÁTKA...

Tato slova velmi často spojujeme s časovým obdobím života člověka, událostí, různých institucí. Lidé je mnohokrát slaví velmi okázale, jsou považovány za důležitý mezník v životě. Padesát let... Už dávno nepatřím k těm šťastným, kteří se mohou tímto krásným výročím chlubit. Padesátka ale sluší „mé“ protivanovské škole. Proto i já si sobecky přivlastňuji byt jen malinký kousíček její historie.

Škola – to jsou děti, lidé, nekončící život. Když dovrší kulaté výročí, je zde důvod k oslavě, ale také k zamyšlení. Co přinesla uplynulá léta? Podílela jsem se nějak na jejich běhu? Jak každého z nás neúprosný čas poznamená? I já vzpomínám.

Do staré protivanovské školy jsem poprvé vstoupila před 66 lety. A první dojmy? Navzdory tvrdé realitě nijak sklíčoví – vždyť co může být tak hrozné v devatenácti! Několik prošlapaných schodů na studenou chodbu, kde v těsných přihrádkách pod okny se tísnily papuče a boty, vedle na zdi obyčejné háčky na pověšení kabátů. V chladných dnech se žáci před odchodem domů „zahřáli“ v promrzlých svrchnících a botách. Čtvery dveře nás zavedly do tříd s tmavou barvou napuštěnou dřevěnou podlahou, dřevěnými lavicemi, vysokými železnými kamny v rohu, kbelíky s uhlím, lopatkou a smetákem. Blízko tabule plechový lavor s vodou, polička na křídly, houbu a hadr. Na konci chodby ředitelna, sborovna, kabinet, naproti trojí dveře na suché záchody. Uprostřed sborovny dlouhý stůl, kde zápasily o místo žákovské sešity k opravě, kolem židle, jejich opěradla těsně na stěně, projít bylo možné jen tehdy, když sedící se těsně vsunul pod stůl nebo vstal. Naproti police s vybledlým závěsem, skříň, plechový lavor se džbánem na vodu. Tu nosila školnice z pumpy u bývalé pošty. V hlavní budově byly čtyři učebny, ostatní pak mimo školu na jiných místech. Žáci prvního stupně se učili ve třech třídách v místě dnešního obecního úřadu. V přízemí byla první třída a byt pro školníka, původně pro nadučitele. V poschodí pak dvě třídy, do nichž žáci druhého až pátého ročníku chodili na směny, jeden týden dopoledne, druhý odpoledne. Tam jsem začínala v pátém ročníku, střídali jsme se s paní učitelkou Matouškovou a jejími čtvrtáky. V dalších dvou letech jsem učila prvňáčky, pak jsem přešla na druhý stupeň. Ve třídách sedělo 25–30 žáků. Někdy při zběžném pohledu do třídy bylo možné jen podle krátkých či delších vlasů rozzeznat, kde sedí chlapec nebo děvče. Téměř všichni totiž měli na sobě tmavomodré nebo hnědé teplákové soupravy.

Se žáky nás spojovaly pěkné vztahy. Vůbec si nevzpomínám, že bychom měli nějaké vážnější neshody nebo problémy. Byli to děti nezáludné, upřímné, pracovitě, vděčné. Některé pečlivější, odpovědnější, pořádnější,

s touhou naučit se co nejvíce. Žáci rádi chodili na vycházky, zapojili se do návštěvy řady divadel, cvičili, sportovali. V předprázdninové době jsme chodili sbírat léčivé rostliny – listy maliníku, břízy, nať mařinky vonné... Při jejich sušení vzadu ve třídách a na půdě příjemná vůně naplňovala celou budovu. Kromě toho měl každý žák povinnost přinést určité množství doma usušených bylinek. Vztah ke splnění těchto úkolů byl různý. Vzpomínám si, jak jednou děti Jonáskovi z Malého Hradiska přinesly jeden kilogram(!) vzorně usušených květů kopřivy hluchavky bílé. Více či méně rádi jsme chodili pomáhat do místního JZD obracet len při sušení, sbírat kamení na poli, na podzim vybírat brambory. Snad nikdy a nikde nám tolik nechutnal úplně obyčejný polosuchý salám, rohlík a hrnek teplého čaje, který nám družstevníci přivezli na pole! Před výroční schůzí družstva jsme s povděkem přijali pozvání do sokolovny, kde každý dostal jaternicový prejt s chlebem a čajem. Stihli jsme všechno: učení, sport, řadu kulturních vystoupení, různé soutěže. Myslím, že nám spolu bylo dobře.

A co dospělí, moudrý, náročný ředitel Sedláček, otcovsky shovívavý pan učitel Stárek, chápající a vstřícní kolegové – vůbec nám nepřišlo, že byli o jednu dvě generace starší. Některé jsem znala z okresních nácvičných skladeb TJ Sokol na 1. celostátní spartakiádu 1955 – paní učitelky Liškovou, Matouškovou, Sedlákovou, ostatní jsem poznala až po nástupu do školy. Během let jsem zažila mnoho kolegů. Někteří zde působili krátce, s jinými jsem prožila řadu let. Když si prohlížím fotografie, vybavuje se mi řada pěkných okamžiků a příběhů. Řada na všechny vzpomínám. Byli jsme opravdu jako velká rodina. A ostatní zaměstnanci? To byla „tetička“ Sedláková, „tetička“ Kopecová, později Kristýnka. Tvrdé upracované ruce, které denně nosily do tříd těžké putny s uhlím a kbelíky s vodou, ale také dovedly nabídnout talíř s bramborovými plackami nebo teplými lívanci s mákem. To byla dobrota! I ony upracované, vlídné, usměvavé tetičky patřily mezi nás, vzájemně jsme sdíleli dobré i zlé.

A tak nepozorovaně míjel čas, měsíc za měsícem, rok za rokem, někdy klidněji, jindy poznamenány tvrdými požadavky a podmínkami horské vesnice. Stále častěji jsme však všichni (žáci, učitelé, celá veřejnost) vyslovovali dávné velké přání – mít novou školu. Dlouho se zdálo, že to zůstane jen v oblastech snů.

Jednoho dne se nám po příchodu do školy naskytl nečekaný obraz: ve dvou třídách mohutné, dřevěné trámy podíraly stropy místností. Měly zabránit tomu, aby děti nebyly ohroženy odpadávajícím zdivem. Prostě – havarijní situace. Až později vyšlo najevo, že kdyby někdo z tehdejších vysokých „odborníků“ se šel podívat na půdu,

musel by prohlédnout určitou lest protivanovských. Díky za ni! Stropní trámy byly ve výborném stavu, nebezpečí by po mnoho let nehrozilo. Ale začalo se jednat. Řada návštěv různých komisí, řada pro a proti, sliby a zase zamítnutí. Konečně jsme se však dočkali. Škola bude! Těch 15 milionů na její výstavbu se nám zdála suma nepředstavitelně pohádková. A opravdu se začalo v září 1970 stavět. To byla událost! Nebylo to vždy snadné. Když se podíváme na fotografie s tou hroznou jámou, na jejímž dně jsou lidé jako mravenci, všude skála, balvany, ani se nám nechce věřit, že to je místo, kde dnešní škola stojí. Těžká a obětavá práce dělníků na stavbě, nezištná pomoc protivanovských občanů, stovky hodin brigádnické práce rodičů z Protivanova i okolních obcí, mnoho dřiny a potu daly vyrůst stavbě, o kterou po léta představitelé i občané obce usilovali, na kterou můžeme být i dnes opravdu hrdi.

Vzpomínám na její slavnostní otevření. Slunečné ráno 1. září 1973. Do konzolek u oken upevňujeme praporky, které vesele vlají ve větru. Poslední horečné přípravy, veselá hudba, dlouhý slavnostní průvod obcí, taneční vystoupení před školou – a nedočkaví lidé konečně vstupují do budovy. Líbí se, mnozí nostalgicky srovnávají s bývalou školou, ale té nové fandí, přejí jí mnoho úspěchů.

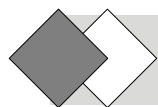
Začínají první dny školního roku 1973–74. V pondělí 3. září se poprvé ozval školní zvoněk, chodby se poprvé rozezvuky veselými hlasy školáků. Škola začala žít svůj čas. Obyčejné všední dny se daly v závatratný let... Těm, kteří jsou prvními absolventy nové školy (tenkrát mým devětáčkům), je dnes 64. V jim důvěrně známých místech prožila školní léta i jejich vnoučata.

Padesát let. Je to hodně, nebo málo? Pro člověka dost, pro školu jen malý kousek historie. Před 22 roky jsem ze školy odešla. S velkým zájmem sleduji, jak se mění k lepšímu. Rozsáhlé stavební a modernizační úpravy podstatně změnil vzhled dnešní již padesátníci. Je stále hezčí, životaschopnější, stále překvapující.

Se školami se to má jako s lidmi. Mají svou paměť, své úspěchy i nezdary. Na rozdíl od lidí však nestárnou, jsou stále mladé. To je nom těm, kdysi ve školních lavicích a za katedrou, přibývají šediny a vrásky. Mezi tím škola každoročně omládne novými tvářemi, novými úspěchy i programy.

Se školami se to má jako s lidmi. Všichni dobří lidé i všechny dobré školy, a takovou protivanovská je, stojí za přípitek. Tak tedy – na další úspěšná léta, na nové žáky, na vědění, na život! Na novou, šťastnou, stále mladou krásnou padesátku!

Mgr. Alena Hlavinková, zást. ředitelka v. v.

50 LET NAŠÍ ŠKOLY V PROTIVANOVĚ

Jak ten čas letí. Je to jenom kousek života nás nejstarších. Když jsme se tenkrát o plánu na novou školu dozvěděli, měli jsme velkou radost. Bude konec přecházení z budovy do budovy. V letních, jarních a podzimních dnech to šlo. Ovšem, pokud zrovna nepršelo. Horší to bylo v zimě. Tenkrát bývalo mnohem více sněhu. Přes dvůr do hlavní budovy se procházelo cestičkou, kterou prohazovala paní Kejkíková – až 60 cm sněhu. Někdy napadlo i víc. Zimy nebyly zrovna veselé, ale

pro lyžaře ano. A tak jsme se chodili s dětmi dívat, jak nová budova roste. Těšili jsme se hlavně na tělocvičnu a jídelnu. Slavnostní otevření bylo v září 1973. Nastala změna pro děti 1. a 5. třídy, i jim vyučování začínalo po 7. hodině ráno. Autobusy dovážely děti z Bukové a Malého Hradiska již před sedmou, v těchto vesnicích byly totiž zrušeny malotřídní školy. Ale za to se žáci vraceli domů už kolem jedné nebo do půl čtvrté – na všechno se dá zvyknout.

A nyní, když potkám některé „své prvňáčky“ z té doby, jdou s velkými dětmi nebo vnoučaty. Čas neúprosně běží a nezbyvá, než se ohlédnout zpátky. Raději s úsměvem než smutkem. V posledních letech došlo na několik vylepšení. Například nové skříňky v šatnách a úprava některých učeben. Do dalších let přeji učitelům, aby se v této pěkné budově cítili spokojeně a děti, aby do školy chodily rády a byly na sebe hodné.

Dagmar Ptáčnicková

Výstavba budovy školy.

Škola v roce 1973.

Školní rok 1973–74, VII. třída.

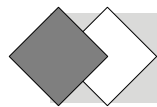
Kuchyň v roce 1977.

Přírodopisná učebna v roce 1978.

Učebna chemie.

VZPOMÍNKY NA VZORNOU UČITELKU

„Bud' příjemný a milý ve tváři, vlídný a zdvořilý ve způsobech, přívětivý a pravdomluvný ústy, vroucí a upřímný srdcem. Miluj, a tak milován budeš.“

(J. A. Komenský)

PANÍ VĚRA SEDLÁKOVÁ – „VZORNÁ UČITELKA“

Letos uběhlo 50 let, co v Protivanově byla otevřena nová škola. Se ctí vzpomínám na učitele, kteří na školách v Protivanově působili desítky let, vzdělávali a vychovávali zde několik generací žáků, a oprávněně se tak stali nezapomenutelnými legendami. Přemýšlím o tom, kteří mně nejvíce přirostli k srdci. Bylo by jich více, ale u mě bude navždy na prvním místě paní učitelka a zástupkyně ředitele Věra Sedláková. Byla to naše oblíbená učitelka na národní škole. Vždy usměvavá, vlídná, trpělivá, laskavá, spravedlivá a chápající problémy a starosti dětí tehdejší poválečné vesnice. Do učitelského poslání dávala celé své srdce, všechnu svou lásku, moudrost, obětavost, sílu a vroucí cit. Oprávněně jí byl v roce 1966 udělen titul „Vzorná učitelka“.

Paní učitelka Sedláková se narodila 22. dubna 1926 v Brně-Židenicích. V letech 1937–1941 studovala na gymnáziu v Brně a následně na ženském učitelském ústavu (1941–1945). 17. září 1945 nastoupila jako výpomocná učitelka v Protivanově. 22. listopadu 1947 složila zkoušky učitelské způsobilosti pro školy obecné a 17. září 1948 byla jmenována definitivní učitelkou. V roce 1946 se provdala za pana Jaroslava Sedláka a zůstala v Protivanově. Od roku 1956 do 1977 zastávala funkci zástupkyně ředitele naší základní devítileté školy a vyučovala zde

český jazyk a výtvarnou výchovu. Na konci devadesátých let (1994–1998) vyučovala na škole, už jako důchodkyně, německý jazyk. Zemřela ve Zlíně, u své dcery Jaroslavy, 8. dubna 2009.

Jsem velmi rád a bylo mi ctí, že jsem mohl poznat paní učitelku Věru Sedlákovou v různých úsecích svého života a přesvědčit se tak o jejich lidských a morálních kvalitách. Nejdříve jako její žák na národní škole, za studijních let jako jeden z členů jejího divadelního souboru při pohádce „Zkoušky čerta Belínka“ a po letech dokonce jako její mladší kolega na staré i nové škole a soused na „bytovce“ u hřiště. Stala se mojí starší kamarádkou, ale také učitelkou. Stála po mém boku a pomáhala zkušenou radou. Byla skvělou kolegyní, skromným člověkem, moudrým rádcem a poutavým vypravěčem. Její rady mi byly inspirací, ale také vážným momentem k zamýšlení nad smyslem pedagogické práce vůbec. Zůstala pro mě vzorem lidského přístupu a porozumění. Její obdivuhodná vitalita, smysl pro humor, elán a nadšení pro všechny dobré věci nás na škole vždy povzbuzovaly a inspirovaly.

Paní učitelka se rovněž aktivně podílela na veřejném a společenském životě obce. Občané ji znali jako obětavou, nadšenou, neúnavnou a ochotnou organizátorku kul-

turních a osvětových akcí, jako poslankyni MNV, předsedkyni osvětové besedy, členku divadelního souboru, cvičitelku dětí, členku výboru TJ, náčelnicí Sokola a jako vedoucí dětského horáckého souboru písní a tanců, se kterým v roce 1958 vyhrála celostátní soutěž v Bratislavě. Vychovala čtyři generace tanečnicků, kteří úspěšně vystupovali v Praze, Brně, Strážnici, Tišnově, Rožnově pod Radhoštěm a v dalších místech naší vlasti. Při této kulturní činnosti spolupracovala s kapelou pana Josefa Koláře a rovněž s manželi Kopeckými č. 172, kteří ovládali protivanovské tance, jako je např. hulán, šotyš, hoptajč, ševcovská, břetva a další. Ve své době byla paní učitelka Sedláková výraznou osobností školského, kulturního, politického, tělovýchovného a společenského života v obci.

Vždy, když vzpomínám na své předchůdce, si uvědomuji, jak těsně je spjata jejich dílo s naší současností. Je velice užitečné se čas od času také podívat jejich pohledem zpátky na léta minulá.

Jsem hrdý na to, že paní učitelka a zástupkyně ředitele Věra Sedláková byla mojí učitelkou a kolegyní. Vzpomínám na ni s povděkem a láskou a jsem přesvědčen, že nejsem sám.

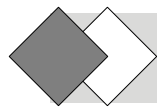
PhDr. Ladislav Kejík

Taneční soubor školy se svou vedoucí paní uč. V. Sedlákovou (rok 1958).

Paní učitelka Věra Sedláková s vedoucím hudebního souboru panem Josefem Kolářem na Rožnovských slavnostech v roce 1968.

VZPOMÍNKY NA ZASLOUŽILOU UČITELKU

„Život činný je opravdový život. Zahálka je hrobem člověka zaživa. Co máš udělat, do toho se dej s chutí. Co sám můžeš udělat, to nečekej od jiných a bez příčiny neodkládej...“

(J. A. Komenský)

PANÍ ANNA LIŠKOVÁ – „ZASLOUŽILÁ UČITELKA“

Každý z nás potká v životě desítky učitelů, a to nejen ve škole, ale i později při nástupu do svého profesního oboru. Po čase si je podvědomě třídíme a přemýšlíme, čím nás ovlivnili, že právě oni nám utkvěli v paměti. A jaké otázky si při tom klademe? Uměli učit, radit a pomáhat, naučili nás potřebným vědomostem a dovednostem pro život? Měli k nám pěkný a kamarádský vztah? Byli vždy pozitivně naladěni, dovedli s námi udělat legraci, zasmát se? Byli spravedliví a mohli jsme se na ně spolehnout? Věnovali se nám i mimo školu? A další podobné otázky.

Žijící spolužáci mi jistě dají za pravdu, že náš ročník 1941 měl štěstí na výborné učitele na škole národní i střední. Mezi ně bezesporu patřila naše třídní učitelka paní Anna Lišková. Tato žena dostala do vínku takové vlastnosti, jako byla pracovitost, houževnatost, píle, důslednost, nezměrná aktivita, neutuchající energie a zapálení pro vše, co právě vykonávala, co ji nadchlo a co považovala za důležité a správné. Těchto vlastností pak využila v míře vrchovaté ve svém životě učitelky a organizátorky. Vždy byla velkým osobním příkladem pro své spolupracovníky v rozhodnosti a pracovní aktivitě svou nesmírnou pracovní pečlivostí, přesností a důsledností ve výchově. Za svou kvalitní pedagogickou práci byla u příležitosti Dne učitelů 1969 oprávněně vyznamenána titulem „Zasloužila učitelka“.

Anna Lišková se narodila v Protivanově 16. května 1912 v rodině obvodního lékaře MUDr. Františka Lišky. 2. října 1937 nastoupila na naši školu jako hospitantka a kandidátka ženských ručních prací. Od 1. března 1939 byla ustavena na škole jako výpomocná učitelka domácích nauk (přešla ze státní školy v Rumburku). Práci ve školství věnovala celý svůj život, ze začátku jako učitelka domácích nauk a později pak jako literární učitelka. Na naší osmileté střední škole vyučovala také ruční práce, hudební a tělesnou výchovu. Zapojovala se aktivně do veřejného a společenského života obce a jako členka tehdejší Okresní akademie úspěšně přednášela a vedla besedy s různou tematikou v celé řadě obcí

prostějovského regionu. V srpnu 1970 odešla do důchodu, ale ještě v roce 1974 vypomáhala v nové škole jako vychovatelka ŠD.

Paní učitelka vychovala stovky žáků z Protivanova a sousedních obcí, byla rádcem a pomocníkem nejen pro žáky, ale také pro mnoho kolegů. Těžištěm její činnosti byla vlastní pedagogická práce a rovněž velká aktivita při mimoškolní činnosti se žáky v kulturní a sportovní oblasti. Se žáky naší třídy založila dětský pěvecký a divadelní soubor. Na nácvik kulturních pořadů a na divadelní zkoušky si nás zvala domů, do bytu. Vždy měla připraveno malé občerstvení – drobné pečivo, suchary, perníčky, koláče, cukroví, čaj, limonády aj. Každý rok s námi nacvičila divadelní pohádku pro děti a mnoho kulturních pásem, včetně zpěvu horáckých písní. Žádná kulturní akce v obci nebo významné výročí se neobešly bez vystoupení našeho pěveckého souboru, bez recitace a našich dětských scének. Pod jejím vedením jsme pro brněnský rozhlas nacvičili a nahráli píseň „Moravo spanilá, ty jsi má domovina“, se kterou jsme při veřejných vystoupeních sklízeli vždy velký potlesk. V roce 1955

nás úspěšně připravila na spartakiádu a mohli jsme tak vystoupit v Praze na Strahově. Organizovala s námi a ostatními dětmi celou řadu tělovýchovných a sportovních akcí v atletice, gymnastice a při plnění Tyršova odznaku zdatnosti. Měli jsme ji rádi, i když se na nás dovedla také spravedlivě rozložit. V takovém okamžiku neváhala a jako správná máma nám v rámci výchovy nějakou „přišla“. Do dalšího života jsme odcházeli provázeni jejím dobrým slovem, radou a citlivým poučením.

Paní učitelka Anna Lišková zemřela v Brně 6. července 1991. Její ostatky byly rozptýleny 15. října 1991 na Ústředním hřbitově tamtéž. Pietního aktu se zúčastnila i delegace pedagogů naší školy, aby se rozloučila a vzdala hold této ženě – učitelce a kolegyni. Přiznávám, že já se tehdy v Brně loučil a děkoval za všechny žáky, které učila, a zejména za své spolužáky, protože jsme s naší třídní učitelkou prošli od šesté do osmé třídy a zažili díky ní mnoho krásných a nezapomenutelných akcí, příběhů a okamžiků, ať už školních, kulturních nebo tělovýchovných. Rádi na ni vzpomínáme.

PhDr. Ladislav Kejik

Setkání čtyřicátníků v roce 1981 (ročník 1941). Uprostřed první řady paní učitelky Věra Sedláková a Anna Lišková.

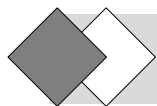
CO ŘÍCI ZÁVĚREM?

Můžeme si jen přát další úspěšné roky. Ať je škola stále významnou součástí naší obce, ať plní beze zbytku naše představy o vzdělávání. Ať z ní vycházejí spokojení žáci připravení čelit prvním nástrahám života. Ať zde po-

tkáváme usměvavé žáky, usměvavé učitele, na kterých je vidět radost, kterou jim přináší jejich náročné povolání. Ať je významnou součástí života školy spolupráce s rodiči. Ať se můžeme spolehnout jeden na druhého

a všechny problémy řešit společně s první myšlenkou na potřeby a přání každého žáka. Přeji všem hodně zdraví, klidný a spokojený život bez zbytečných stresů a konfliktů.

Mgr. Jaroslav Vašíček, ředitel

FOTOGALERIE

Škola v roce 1973.

Škola v roce 2023.

